

forsigtighedsprincippet understreges i forslaget § 26, stk. 1, nr. 3, a), at kun fortjeneste, der er konstateret på balancetidspunktet, kan medregnes, samt i b) og c), at værdiforringelser i den omhandlede regnskabsperiode skal tages med i ansættelsen uanset konstateringstidspunktet, og uanset om årsregnskabet viser tab eller fortjeneste. De anførte principper er indeholdt i International Regnskabs Standard (IAS) nr. 1.

AL indeholder ingen bestemmelse svarende til direktivets art. 31, men i § 98, 1. pkt., gøres »god regnskabsskik« også anvendelig på værdiansættelsen af årsregnskabs poster. Det er almindeligt antaget, at de i direktivet opregnede punkter i det store og hele gælder som grundlæggende principper indenfor god regnskabsskik. Bestemmelsen i art. 31, stk. 1, litra c, litra cc, om pligt til at foretage de nødvendige af- eller nedskrivninger uanset selskabets stilling, svarer for anlægsaktiver til AL § 100, stk. 2, sidste pkt.

Normalt nævnes det ikke i regnskabet, at de almindelige principper er anvendt, idet deres anvendelse er forudsat.

Disse almindelige principper kan fraviges i undtagelsestilfælde, jfr. stk. 2. Der tænkes her kun på tilfælde, hvor der gives et mere retvisende billede af selskabets forhold ved en fravigelse. En sådan fravigelse med deraf følgende valg af andre værdiansættelsesprincipper kan være nødvendig, f. eks. hvis formodningen om, at selskabet fortsætter sin virksomhed, bringes i tvivl. Noterne skal i så fald oplyse om fravigelsen, om begrundelsen herfor og om fravigelsens indvirkning på selskabets forhold.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget § 48, der giver en lovbestemt undtagelsesmulighed, der reelt falder indenfor området for den generelle undtagelsesregel i stk. 2.

Til § 27

For at tilgodese direktivets art. 35, stk. 1, litra a og stk. 2-4 fastslås i forslaget § 1 som en hovedregel, at alle anlægsaktiver skal værdiansættes med udgangspunkt i anskaffelses- eller kostpris. Anskaffelses- og kostpris defineres nærmere i stk. 2-4.

AL § 100, stk. 1, foreskrivør, at værdiansættelsen af anlægsaktiver højst må ske til anskaffelsespris, uden at denne defineres, men bestemmelsens 2. pkt. tillader medregning af beløb, som i det omhandlede regnskabsår eller tidligere er anvendt til forbedringer, se herom også forslaget § 17, nr. 2, der medregner forbedringer under nyanskaffelser.

Forbedringsomkostninger er ikke udtrykkeligt omhandlet i forslaget § 27, men må efter forholdene behandles som nyanskaffelser til anskaffelses- eller kostpris.

Til § 28

Direktivets art. 35, stk. 1, litra b, foreskriver, at anskaffelses- eller kostprisen for anlægsaktiver med en begrænset brugstid skal formindskes ved værdireguleringer, der tilsigter en systematisk afskrivning over deres brugstid. Bestemmelsen indeholder ingen pligt til at fastsætte en afskrivningsplan, men kravet om systematiske afskrivninger forudsætter dog stillingtagen til, hvor stor den kontinuerlige afskrivning skal være, for at enkelte aktiver eller grupper af ensartede aktiver kan være afskrevet over den forventede brugstid. Der foreskrives ingen bestemt afskrivningsmetode. Lineære afskrivninger med lige store årlige beløb eller med faldende beløb (saldoafskrivning) eller en anden metode tillades, når metoden sigter mod det angivne mål. »Saldoafskrivningsmetoden«, der anvendes med forbillende i skattemæssig praksis for visse materielle anlægsaktiver, vil som følge af den måde, hvorpå salgssummer behandles, ikke længere kunne benyttes i årsregnskabet. Direktivets art. 55, stk. 2, litra c, giver dog mulighed for at fritage de samme anlægsaktiver fra direktivets bestemmelser om beregning og opstilling af afskrivninger i en periode på fem år efter gennemførelseslovens vedtagelse.

AL § 100, stk. 2, foreskriver ikke systematisk afskrivning over brugstid. Med udgangspunkt i god regnskabsskik har der imidlertid – især i takt med overgang fra skattemæssige til driftsmæssige værdiansættelsesprincipper – i regnskabspraksis vist sig en tendens hen imod at anvende systematisk afskrivning af anlægsaktiver.

Bestemmelsen i forslaget § 28 svarer til direktivets art. 35, stk. 1, litra b, og må i lyset af forslaget §§ 31 og 33 om omsætningsaktiver samt generalklausulen i § 4, stk. 2, forstås således, at afskrivninger, der alene begrundes i skattelovgivningen og ikke i de forudsatte driftsmæssige værdiforringelser, ikke er tilladt i årsregnskabet. Forslaget medtager således ikke den i direktivets artikel 35, stk. 1, litra d, omhandlede særbestemmelse. Af hensyn til de selskaber, der i tiden op til lovens ikrafttræden stadig anvender sådanne skattemæssige værdiansættelsesmetoder, tillades det disse under iagttagelse af særreglen i § 66, stk. 1, nr. 1 og 2 fortsat at benytte disse metoder til og med det regnskabsår, der udløber senest 31. december 1985.